

A rémült kismacska

Holly Webb

HOLLY WEBB

A RÉMÜLT KISMACSKA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Larának

Első fejezet

– Jól csomagold be! – mondta Kate Maddynek, és egy marékra való buborékos csomagolófóliát rakott a barátnője ölébe.

Maddy bólintott. Kisimította a csomagolóanyagot, és elkezdte vele körbetekerni a fénykép keretét.

– Ben csodásan néz ki ezen a képen – jegyezte meg, és a hangja kissé megremegett.

Kate biccentett.

– Mindegyiken. De ez róla a kedvenc fotóm.

Maddy lenézett a fényképre. Tavaly nyáron készült róla meg Kate-ről, és kettőjük között ott volt Ben, Kate hatalmas, fekete macskája is a pikniktakarón. A kandúr majdnem olyan magas volt, mint ők ülve.

Maddy meglepetten felnevetett, amint megérezte, hogy megböki a karját egy kemény fej. Aztán az ölébe is mászott Ben, hogy közelebbről megnézzze, mit csinál. Egészen addig ott aludt Kate ágyának a végében, de nyilván úgy vélte, hogy valami érdekes dolog történik, amit látnia kell. Ben volt ugyanis a világ legkíváncsibb macskája.

– Mit gondolsz, nem bánja, hogy elköltöztök? – kérdezte Maddy Kate-et, aki egy nagy kartondobozt töltött meg éppen könyvekkel meg a gondosan becsomagolt díszekkel.

– Nem tudom – vont vállat Kate. – Az új háznál van egy nagy kert, viszont Ben szeret itt lakni. Akárcsak én.

Szomorúan felsóhajtott, aztán hozzátette:

– Végig azt reméltem, apa egyszer majd azzal jön haza, hogy tévedés volt az egész, és mégsem kell Yorkshire-be mennie dolgozni. De holnap elutazunk. Úgyhogy most már nem igazán számíthatok erre.

Szipogva leült Maddy és Ben mellé az ágyra.

Maddy fél karjával átölelte, Ben pedig átszökkent az ölébe, aztán a hátsó lábára állva a két melső mancsát a kislány nyaka köré fonta. Ez volt Ben produkciója. Kate mindenkinek elmesélte, hogy az ő macskája megöleli az embereket, bár nem akárkivel tette meg. Elsősorban Kate-tel csinálta, de néha a barátnőjével is, különösen, ha előtte kapott tőle egy jutalomfalatot.

Egyszer még Maddy papájával is megcsinálta, amikor az beugrott a lányáért, és ott maradt egy teára. Maddy papája nagyon meglepődött, de a kislány észrevette, hogy azután mindig kereste Bent, amikor eljött érte. Mintha csak azt remélte volna, hogy a kandúr megismétli a produkciót.

Maddy ezer éve puhította már a szüleit, hogy hadd tartson egy macskát. Szinte biztos volt abban, hogy azon a napon a papáját már megnyerte Ben. Most már csak a mamáját kellett volna meggyőznie...

Kate szipogva kérdezte:

– Mi lesz akkor, ha nem tetszik neki az új házunk? Még az is lehet, hogy megpróbál visszaszökni ide. Mindig vannak az újságban ilyen hírek.

– Szerintem Yorkshire túl messze van ahhoz, hogy megpróbálja – felelte Maddy.

Vigasztalásnak szánta, de nem igazán vált be. Nem is akart arra gondolni, milyen messze lesz a barátnője. És hogy persze ott új iskolába kell majd járnia.

El sem tudta képzelni, ő hogyan érezné magát ilyen helyzetben.

Kate a homlokát ráncolta.

– Remélem, nem lesz túl sok idegen macska az új házunk körül. Itt Ben a főnök, és a többi macska be sem meri tenni a mancsát a kertünkbe. De lehet, hogy az új kertünk már egy másik macska felségterülete.

Maddy lenézett Benre, aki most Kate ölében ült kényelmesen elhelyezkedve. A macska ásított és nyújtózkodott, aztán felpillantott rá hatalmas, zöld szemével. Nem úgy nézett ki, mint aki aggódik.

– Még ha most egy másik macska felségterülete is az a kert, szerintem nem sokáig marad az – jelentette ki Maddy a macskát simogatva.

Kate nevetve bólintott.

– Lehet. Ben nem túl gyakran verekszik, de ha mégis rászánja magát, szerintem egyszerűen ráül az ellenfelére, és agyonnyomja.

Felsóhajtott.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha folytatom a pakolást. Anyu szerint már tegnap be kellett volna fejeznem.

Finoman letolta a térdéről Bent, aki besurrant a dobozok közé, és elbújt.

Maddy tovább csomagolta a fotót. Nagyon fog neki hiányozni Kate. Tudta, hogy fordítva is így lesz, de a barátnője egy kicsit olyan volt, mint Ben. Erős, vidám és magabiztos. Pillanatok alatt lesz egy csomó új barátnője – és ezentúl nekik fog dicsekedni a híres ölelkezős macskájával.

– Passzold ide a ragasztószalagot, Maddy, hadd zárjam le ezt a dobozt!

Maddy átadta a széles ragasztót, aztán becsomagolt egy újabb fotókeretet.

– Hova tűnt Ben? – kérdezte pár perccel később.

– Az ágy alatt van, nem? – felelte Kate, és bekucskált. De Ben nem volt az ágy alatt. Egyszer csak dörömbölést és halk nyávogást hallottak.

– A dobozban van – kuncogott Maddy.

Kate rámeredt a nagy kartondobozra, amit épp az előbb ragasztott le.

– Az nem lehet... – motyogta, de nem volt túl magabiztos a hangja.

Letépte a ragasztószalagot, mire felcsapódtak a fülek, és előbújt egy nagy, fekete fej, haragosan villogó szemekkel. Majd előmászott Ben, zsémbesen fújva.

– Minek másztál bele? – nevetett Kate. – Te kis kíváncsi.

Maddy is nevetett, de közben arra gondolt: *Milyen nagyon fognak hiányozni nekem...*

Kate és a mamája hazakísérte Maddyt. Csak öt percre laktak egymástól, és meleg, napos idő volt, tökéletes

a húsvéti szünidőre. Ha Kate nem utazott volna el másnap, akkor rengeteg időt töltöttek volna a parkban, vagy esetleg kirándultak volna valahová.

– Azok a szomszéd macskák ott nálatok majdnem olyan nagyok, mint Ben – jegyezte meg Kate mamája, amint Maddyék kertjéhez értek.

– Már megint anyu nárciszain ülnek – sóhajtott Maddy, aztán bemasírozott az előkertbe, és megpróbálta elhessenteni a két nagy, vörös macskát a kőedényről, amelyet anyu teleültetett nárciszbagymák-
kal. Valamilyen oknál fogva Tigris és Tom úgy döntött, hogy ez lesz nekik a legjobb ülőhely, úgyhogy a nárciszok már egy kissé nyomottnak tőntek.

Maddy mamája kinyitotta a bejá-
rati ajtót.

– Hallottam, hogy jöt-
tök, lányok. Jaj, ne! Csak
nem már megint azok
a rémes macskák?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tigris Maddyre fűjt, amint a kislány megpróbálta leterelni a nárciszokról, és hangosan nyervogott. Egészen másmilyen volt, mint az aranyos, jó természetű Ben. Végül leugrott, és mindketten elvonultak, dühös pillantásokat lövellve Maddyre.

Míg az anyukák beszélgettek, Kate megölelte Maddyt.

– Ígérd meg, hogy mindennap felhívsz! És beszá-
molsz mindenről, ami az iskolában történik! Rend-
ben?

Maddy bólintott.

– Különben is, félévkor eljössz majd látogatóba.

– Mennünk kell – szólalt meg Kate mamája. –
Holnap hosszú napunk lesz, és még mindig maradt
csomagolnivaló.

Azzal integettek, és elindultak hazafelé, Maddy
pedig ott maradt egyedül.

